

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **P.R. i in.**

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 3 lipca 2025 r., sygn. akt II K 246/25,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 3 lipca 2025 r. (sygn. akt II K 246/25) zwrócono się do Sądu Najwyższego z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie sprawy oskarżonych, w tym P.R., innemu sądowi równorzędnemu. Uzasadnieniem wniosku jest okoliczność, że oskarżony był burmistrzem M., a inni oskarżeni to funkcjonariusze samorządowi. Sąd Rejonowy wskazał, że powszechnie znana postać oskarżonego oraz emocje, jakie wzbudzały w lokalnej społeczności poruszane kwestie, mogą tworzyć fałszywe wrażenie braku bezstronności w odczuciu społecznym. Podkreślono, że sprawa dotyczy nieprawidłowości związanych z publicznymi pieniędzmi i infrastrukturą M., co miało budzić silne emocje i być postrzegane jako sprawa o konotacjach politycznych. Sąd wnioskujący zaznaczył, że orzekanie w tej sprawie przez sędziego będącego

jednocześnie mieszkańcem M. mogłoby budzić wątpliwości opinii publicznej co do bezstronności.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy nie podlega interpretacji rozszerzającej. Nadmierne jego wykorzystywanie może podważać zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Dlatego odstąpienie od zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy miejscowo może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za tym, aby w każdej sprawie zachowany został standard konstytucyjny rozpoznania jej przez sąd właściwy według procedury, w której się ona toczy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Wniosek w niniejszej sprawie nie uzasadnia ani nawet nie uprawdopodobnia twierdzenia, że w istocie rozpoznanie sprawy oskarżonego byłoby nieprawidłowe z perspektywy dobra wymiaru sprawiedliwości. Sama służba w formacji mundurowej w danej miejscowości czy też praca w lokalnym urzędzie, sama w sobie nie stanowi podstawy do odstąpienia przez sąd karny od właściwości miejscowej. Zwłaszcza, że jedynym we wniosku argumentem, jest wysoce spekulatywna okoliczność, że w odczuciu społecznym sprawa może budzić wątpliwości. Konieczność przekazania sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. musi wynikać z konkretnych i nadzwyczajnych okoliczności, a nie z domysłów dotyczących opinii publicznej czy też charakteru przestępstw. Samo występowanie w sprawie wysokich funkcjonariuszy samorządowych oraz to, że dotyczy ona środków publicznych, nie jest wystarczającym powodem do przełamania zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo.

[WB]

[a.ł.]

